

Данілова І.С.

ст. викладач кафедри менеджменту ЗЕД та євроінтеграції

Сумський національний аграрний університет

Тенденції інноваційної діяльності в Україні

На сьогодні конкурентоспроможними є країни, які можуть розуміти та використовувати свої ресурси для інвестування у розвиток. Одним з найважливіших аспектів економічного розвитку є інноваційний розвиток, що включає науково-технічні ресурси, новітні технології та застосування цілеспрямованої інноваційної політики.

В загальносвітовій практиці зв'язок між інноваційною діяльністю та економічним розвитком держави є чітко зрозумілою. Висока динаміка інноваційних процесів, які також підлягають процесам глобалізації обміну науково-технічними розробками та поширенню ідей, визначає рівень інноваційного розвитку економіки держави в цілому. Для вітчизняних компаній дуже важливо, щоб вони зайняли місце в ланцюжку інновацій, і при цьому мали можливість використовувати науковий потенціал у різних сферах.

За останні роки виявилася тенденція щодо розвитку інновацій в Україні. Україна посіла 43 місце із 126-ти у рейтингу найбільш інноваційних країн світу Global Innovation Index 2018 та покращила минулорічний результат на 7 позицій.

Серед країн-лідерів у сфері інновацій: Нідерланди, Швеція, Великобританія, Сінгапур, США, Фінляндія, Данія, Німеччина, Ізраїль, Південна Корея, Франція, Японія, Канада, Австралія. Очолила рейтинг знову Швейцарія. Вперше до топ-20 увійшов Китай, а Україна закріпилася у топ-50.

Враховуючи багато розбіжностей в теоретичній базі інноваційної діяльності в Україні, тематика щодо інновацій та інноваційної діяльності не втратила своєї актуальності.

Інновації та інноваційна діяльність стали предметом дослідження українських та закордонних науковців: Т.П. Близнюк, С.В. Глухової, С.М. Ілляшенка, Л.І.Михайлової, Л.І.Михайлишина, С.Ф.Покропивного, Б. Санто, Ю.А.Олійник, Р.А. Фатхутдінова, П.С. Харів, О.В. Чумак, І.А. Шегди, О.Г. Шпикуляка, Й. Шумпетера та ін.

Однак деякі питання все ще залишаються недостатньо вивченими та потребують подальших наукових досліджень.

Інноваційна діяльність, за С. Покропивним, — це процес, спрямований на розроблення й реалізацію результатів закінчених наукових досліджень і розробок або інших науково-технічних досягнень у новий чи вдосконалений продукт, реалізований на ринку, у новий чи вдосконалений технологічний процес, використовуваний у практичній діяльності, а також пов'язані з цим додаткові наукові дослідження й розробки [1].

З юридичної точки зору, у вітчизняній практиці інноваційну діяльність більше пов'язують інвестиційною і трактують як одну з економіко-правових форм інвестиційної діяльності, що здійснюється з метою впровадження досягнень науково-технічного прогресу у виробництво і соціальну сферу з метою досягнення певного соціально-економічного ефекту, в т. ч. випуску і розповсюдження принципово нових видів техніки і технології, досягнення прогресивних міжгалузевих структурних зрушень, здійснення якісних змін у стані продуктивних сил, поліпшення соціального й екологічного становища, випуску нових конкурентоздатних товарів, послуг та ін.[2]

На нашу думку вирішальною ознакою інноваційної діяльності є інновації, що використовуються при створенні продукту або послуги, створюються в результаті її здійснення, застосовуються в процесі її здійснення, можливо сам процес носить елементи новизни.

Література:

1. Покропивний С.Ф. Інноваційний менеджмент у ринковій системі господарювання. *Економіка України*. 1995. № 2. С. 24-31.
2. Смолин Г.В. Господарське право України. Особлива частина: Навчальний посібник. Львів, 2010 р. URL: <http://radnuk.info/pidrychnuku/gospodar-pravo/467-smolun.html>